

Sygn. akt I C 2099/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Juszczyżyn

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Justyna Kochan - Rogoż

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa P. M.

przeciwko (...) z siedzibą w S. działającej przez (...) Spółkę Akcyjną Oddział w Polsce z siedzibą w W.

o zapłatę

I zasądza od pozwanej (...) z siedzibą w S. działającej przez (...) Spółkę Akcyjną Oddział w Polsce z siedzibą w W. na rzecz powódki P. M. kwotę 16.590 (szesnaście tysięcy pięćset dziewięćdziesiąt) złotych z odsetkami ustawowymi od kwoty 15.890 złotych za okres od dnia 17 marca 2014 r. do dnia zapłaty, od kwoty 150 złotych za okres od dnia 30 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty i od kwoty 550 złotych za okres od dnia 7 listopada 2017 r. do dnia zapłaty,

II w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III obciąża pozwaną obowiązkiem zapłaty na rzecz powódki całości kosztów procesu według norm przepisanych oraz nieuiszczonymi kosztami sądowymi, pozostawiając szczegółowe ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.

SSR Paweł Juszczyżyn

Sygn. akt I C 2099/14

UZASADNIENIE

Powódka P. M. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. Oddział w Polsce z siedzibą w W. kwoty 26.180 zł, w tym kwoty 25.000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 2 listopada 2013 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 1.180 zł tytułem odszkodowania zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 2 listopada 2013 r. do dnia zapłaty. Nadto domagała się zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Motywuując żądanie pozwu powódka wskazała, iż w dniu 13 sierpnia 2013 r. około godz. 18:20, w O. na ul. (...), doszło do wypadku, w wyniku którego powódka doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy z rana tłuczoną i otarciami naskórka, stłuczenia kończyn dolnych z otarciami naskórka, złamania kłykcia przyśrodkowego kości piszczelowej prawej. Powódka poniosła koszt specjalistycznej opinii ortopedycznej (150 zł), koszt przebytych zabiegów (400 zł), zakupu oretezy kolanowej (120 zł), pantogramu (60 zł) oraz koszt rekonstrukcji uzębienia (450 zł). Po zdarzeniu powódka poddawana była konsultacjom psychologicznym oraz neurologicznym. Nadal uskarżała się na bezsenność, nawracały wspomnienia związane z wypadkiem, a także koszmary senne. Zmuszona była także ograniczyć aktywność fizyczną. W związku z przedmiotowym zdarzeniem prowadzone było postępowanie karne przeciwko sprawcy zdarzenia, które zakończyło się wydaniem przez Sąd Rejonowy w Olsztynie w dniu 20 grudnia 2013 r. w sprawie o

sygn. VII K 1152/13 wyroku warunkowo umarzającego postępowanie na okres próby 2 lat. Pojazd, którym poruszała się sprawczyni, ubezpieczony był w chwili zdarzenia w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadacza pojazdu mechanicznego u pozwanego. W toku likwidacji pozwany wypłacił zadośćuczynienie w kwocie 10000 zł.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) S.A. Oddział w Polsce z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz od powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany zaprzeczył jakoby skutki zdarzenia dla zdrowia fizycznego i psychicznego powódki były tak znaczące, jak twierdzi powódka i jakoby deklarowane, subiektywne odczucia bólu miały swoje źródło w wypadku z dnia 13 sierpnia 2013 r. Powódka została wypisana do domu w dniu zdarzenia z zaleceniem konsultacji w poradni ortopedycznej. Zdaniem pozwanego brak jest związku przyczynowego pomiędzy przedmiotowym wypadkiem a pogorszeniem się samooceny powódki, czy też wycofaniem się przez nią z życia towarzyskiego. Wobec powyższego pozwany określił żądanie pozwu jako nazbyt wygórowane i niewspółmierne do szkody powstałej w konsekwencji zdarzenia.

Pismem z dnia 7 lutego 2015 r. powódka rozszerzyła powództwo o kwotę 550 zł poniesionych kosztów rezonansu magnetycznego wraz z odsetkami od dnia wydania wyroku do dnia zapłaty (k. 87 – 88).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 sierpnia 2013 r. około godz. 18:20 w O. na ul. (...), doszło do wypadku komunikacyjnego. E. J., kierująca pojazdem marki N. (...) o nr rej. (...), umyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, iż jadąc od ul. (...) w kierunku ul. (...) ominęła pojazd, którego kierujący zatrzymał się przed przejściem dla pieszych na lewym pasie ruchu w celu ustąpienia pierwszeństwa osobom pieszym, a następnie wjechała na to przejście, gdzie potrafiła powódkę.

(bezsporne; zeznania powódki k. 159 – 160, ponadto dokumenty z akt sprawy Sądu Rejonowego w (...))o sygn. VII K 1152/13).

Po zdarzeniu powódka przewieziona została do Wojewódzkiego Szpitala (...) w O., gdzie w wyniku dokonanego rozpoznania ustalono, iż doznała ona wstrząśnienia mózgu, rany tłuczonej skóry okołoczaszkowej, złamania kłykcia przyśrodkowego kości piszczelowej prawej i podejrzenia uszkodzenia więzadła pobocznego piszczelowego, stłuczenia kolana lewego oraz licznych otarć naskórka.

Dodatkowo – w wyniku przeprowadzonej tomografii komputerowej – u powódki stwierdzono występowanie krwiaka w tkankach miękkich zewnątrzczaszkowych na sklepiści po stronie prawej.

Ponadto w wyniku zdarzenia u powódki doszło do uszkodzenia dwóch zębów 11 i 31 w postaci odłamania szkliwa z odsłonięciem zębiny.

Powódka została wypisana do domu w dniu zdarzenia z zaleceniem konsultacji w poradni ortopedycznej oraz opatrzenia nogi ortezą kolanową.

(dowód: dokumentacja medyczna k. 22 – 23, 75 – 84, zeznania świadka E. M. k. 158, zeznania powódki k. 159 – 160, opinia biegłej z zakresu chirurgii szczękowej L. L. k. 193 – 196, opinia uzupełniająca k. 240 – 241, 290 – 191, zdjęcia k. 233, opinia biegłego z zakresu traumatologii i narządu ruchu L. G. k. 223, opinia uzupełniająca k. 260).

Zgodnie z zaleceniem lekarskim w dniu 21 sierpnia 2013 r. powódka nabyła ortezę stawu kolanowego za kwotę 400 zł, przy czym na kwotę 280 zł otrzymała refundację z NFZ.

Powódka poddawana była zabiegom fizjoterapeutycznym w okresie od 2 grudnia 2013 r. do dnia 13 stycznia 2014 r., a także zabiegom laseroterapii, magnetoterapii, ultradźwięki, elektroterapii, których łączny koszt wyniósł 400 zł.

Ponadto poniosła koszt prywatnej opinii ortopedycznej w kwocie 150 zł, pantogramu w wysokości 60 zł oraz rezonansu magnetycznego w kwocie 550 zł. Powódka dokonała również rekonstrukcji uzębienia, z tytułu czego uiszczyła należność w kwocie 450 zł. Należność 140 zł ze wskazanej kwoty stanowił jednak wydatek z tytułu piaskowania szkliwa.

Przez okres 3 tygodni po zdarzeniu powódka odczuwała znaczne dolegliwości bólowe. W okresie późniejszym dolegliwości w przedziale przyśrodkowym stawu kolanowego stały się umiarkowane do czasu artroskopowego usunięcia jego ogniska.

Powódka poddawana była konsultacjom psychologicznym w związku z traumatycznymi przeżyciami oraz neurologicznym wobec odczuwania silnego bólu głowy w okolicy doznanego urazu. Powódka nadal uskarżała się na bezsenność, nawracały wspomnienia związane z wypadkiem, a także koszmary sennie. Dodatkowo zbliżając się do przejścia dla pieszych odczuwała lęk i niebezpieczeństwo o swoje zdrowie i życie wizualizując przeżyty wypadek. W samopoczuciu psychicznym powódki dominować zaczęły smutek, przerażenie i bezsilność. Taki stan trwał około trzy miesiące.

Rana tłuczona powstała w wyniku zdarzenia na czole powódki skutkowałą powstaniem szpecącej blizny.

Przed zdarzeniem powódka aktywnie spędzała czas grając w piłkę ręczną, w piłkę siatkową, jeździła konno, biegła, a także chodziła na basen. W konsekwencji zdarzenia zmuszona była natomiast znacząco ograniczyć aktywność fizyczną, a także życie towarzyskie. Jako że w chwili zdarzenia powódka była studentką, obrażenia jakich doznała, znacząco utrudniały jej wielogodzinne funkcjonowanie na zajęciach.

Aktualnie powódka odczuwa wstyd i bezsilność w związku z defektami uzębienia oraz blizną, skutkiem czego jej poczucie własnej wartości oraz samooceny ulega sukcesywnemu obniżeniu. Powyższe wywołuje stan zmniejszenia atrakcyjności i aktywności. Zaburzenia funkcjonowania o charakterze adaptacyjnym, powstałe w konsekwencji wypadku, nabierają przewlekłego charakteru w postaci zaburzeń nerwicowych.

(dowód: faktury rachunki k. 24 – 25, 35, 89, dokumentacja medyczna k. 26 – 28, 47 – 57, 73, 155, 181, 184, 226 – 232, zaświadczenie k. 29, zdjęcia k. 36 – 39, dyplomy k. 40 – 45, zeznania świadka E. M. k. 158, zeznania powódki k. 159 – 160, opinia biegłego z zakresu psychologii P. Z. (1) k. 311 – 315).

W związku z przedmiotowym zdarzeniem prowadzone było postępowanie karne przeciwko sprawcy zdarzenia E. J. o przestępstwo z art. 177 § 1 kk, które zakończyło się wydaniem przez Sąd Rejonowy w(...) w dniu 20 grudnia 2013r. w sprawie o sygn. VII K 1152/13 wyroku warunkowo umarzającego postępowanie na okres próby 2 lat. Jednocześnie orzeczono wobec oskarżonej nawiązkę w wysokości 2500 zł na rzecz pokrzywdzonej.

(dowód: wyrok k. 74 akt Sądu Rejonowego w(...) o sygn. VII K 1152/13).

Pojazd, którym poruszała się sprawcy, ubezpieczony był w chwili zdarzenia w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadacza pojazdu mechanicznego u pozwanego.

Pozwany przyjął odpowiedzialność za powstałą szkodę i w konsekwencji przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego wypłacił powódce tytułem zadośćuczynienia kwotę 10000 zł. Pismem z dnia 17 lutego 2014r. powódka wezwała pozwanego do dopłaty z tego tytułu kwoty 30000 zł, jednakże pozwany – pismem z dnia 17 marca 2014r. - wyraził wolę wypłaty jedynie 3000 zł, na co powódka nie przystała.

(bezsporne; ponadto: decyzja k. 30, pismo k. 31 – 33, 34, dokumenty z akt szkody k. 110 – 140, zeznania świadka E. M. k. 158, zeznania powódki k. 159 – 160).

W wyniku zdarzenia powódka doznała uszczerbku na zdrowiu w zakresie uszkodzeń powłok czaszki w wymiarze 3%, zaś w zakresie utraty częściowej korony zęba bez uszkodzenia miazgi w wymiarze 2%. Biegły z zakresu traumatologii i narządu ruchu określił uszczerbek na zdrowiu powódki na 3%. W sferze psychicznej nie stwierdzono u powódki

uszczerbku na zdrowiu, jednakże – jeżeli nie zostanie ona poddana konsultacji psychologiczno – psychiatrycznej – w przyszłości mogą pogłębić się już występujące objawy adaptacyjne w postaci głębszego utrwalenia się zachowań kompulsywnych, dalszego obniżania się samooceny a co za tym idzie mogą rozwijać się cechy o charakterze depresji i trwałe zmiany w strukturze osobowości dotyczące zmiany zachowań w relacjach interpersonalnych.

(dowód: opinia biegłej z zakresu chirurgii szczękowej L. L. k. 193 – 196, opinia uzupełniająca k. 240 – 241, opinia biegłego z zakresu traumatologii i narządu ruchu L. G. k. 223, opinia uzupełniająca k. 260, opinia biegłego z zakresu psychologii P. Z. (1) k. 311 – 315, opinia uzupełniająca k. 363 - 364).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało zdaniem Sądu na częściowe uwzględnienie.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o dokumenty zgromadzone w niniejszej sprawie oraz o materiały zgromadzone w aktach szkody i aktach sprawy tutejszego Sądu o sygn.(...), których prawdziwość i wiarygodność nie została w toku postępowania zakwestionowała.

Za wiarygodne uznano również zeznania powódki i przesłuchanego w sprawie świadka w zakresie odnoszącym się do urazów doznanych przez powódkę w konsekwencji przedmiotowego zdarzenia, jak i jego dalszych następstw w życiu powódki. W tym zakresie zeznania wskazanych osób były spójne, logiczne, korespondowały z powyższym materiałem dowodowym, a w bezpośrednim kontakcie brzmiały przekonująco. Zdaniem Sądu zarówno świadek, jak i powódka, rzeczowo odnieśli się do procesu leczenia powódki oraz jej funkcjonowania w okresie rekonwalescencji.

Jako że w realiach przedmiotowej sprawy sporna była kwestia zaistnienia i ewentualnego rozmiaru trwałego uszczerbku na zdrowiu powódki, jak również jej rokowania na przyszłość, zaistniała konieczność zasięgnięcia w tym zakresie wiadomości specjalnych. W tym celu Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych: z zakresu psychologii P. Z. (2), z zakresu chirurgii szczękowej L. L. oraz z zakresu traumatologii i narządu ruchu L. G.. Opinie biegłych, zarówno zasadnicze, jak i uzupełniające, były jasne, logiczne i spójne oraz udzielały odpowiedzi na zasadnicze kwestie wymagające wiadomości specjalnych. Podstawę opinii biegłych stanowiła dokumentacja akt sprawy, akt sprawy o sygn. VII K 1152/13, jak również akta szkody prowadzone przez pozwanego i dokumentacja medyczne powódki. Ponadto logicznym jest, że biegli, dysponujący wiedzą i doświadczeniem w wykonywaniu zawodu, oparli zawarte w opiniach wywody również na swojej wiedzy i zdobytej praktyce. Wskazania wymaga, iż zarówno biegła L. L., jak i L. G., w sposób zrozumiały i zdaniem Sądu wyczerpujący wyjaśnili, jakie względy zdecydowały o stwierdzeniu u powódki uszczerbku na zdrowiu w konsekwencji przedmiotowego wypadku odpowiednio w wymiarze 5 i 3 %. Jednocześnie nadmienić należy, iż choć biegły P. Z. (2) nie dokonał jednoznacznego stwierdzenia w tej kwestii, to zdaniem Sądu świadczy to o profesjonalizmie biegłego i rzetelnym wykonywaniu powierzonych mu obowiązków. Biegły bowiem w znacznej części odniósł się do rokowań powódki na przyszłość w zakresie jej kondycji psychicznej, które siłą rzeczy są hipotetyczne – co zdaniem Sądu wyklucza jednoznaczne określenie obecnie procentowego uszczerbku na zdrowiu psychicznym powódki.

Sąd nie podzielił poglądu pełnomocnika powódki, jakoby przedmiotowa opinia była nieprzekonująca, bądź też pomijała lub wadliwie przedstawiała istotne okoliczności, a także była ogólnikowa i nienależycie uzasadniona. Pełnomocnik powódki domagał się dopuszczenia dowodu z opinii uzupełniającej tegoż biegłego. Sąd uznał jednak ów dowód za zbędny, wobec wyjaśnienia okoliczności spornych w sposób dostateczny.

Wskazać nadto należy, że sam fakt niezadowolenia jednej ze stron z treści sporządzonej w toku sprawy opinii biegłego, tudzież podtrzymywania zarzutów pod adresem tej opinii, nie obliguje w żadnym razie sądu do dopuszczenia dowodu z kolejnej opinii biegłego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 23 września 2010 r., VI ACa 36/10, LEX nr 785497). Nie można zatem przyjmować, że sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest dla strony niekorzystna. Potrzeba powołania innego biegłego powinna bowiem wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (por. m.in. orzeczenie SN z 12.02.2003 r., V CKN 1622/00). Tymczasem jak już wcześniej podniesiono, pełnomocnik

powoda w żaden sposób nie wykazał, by opinia biegłego posiadała wady, które umniejszałyby jej mocy dowodowej w postępowaniu sądowym.

W pierwszej kolejności podkreślić trzeba, że pozwany (...) S.A. Oddział w Polsce z siedzibą w W. jedynie częściowo uznał swoją odpowiedzialność za powstałą szkodę, wobec czego – w konsekwencji prowadzonego postępowania likwidacyjnego – przyznał powódce świadczenie tytułem zadośćuczynienia w kwocie 10.000 zł.

W realiach przedmiotowej sprawy bezsporne było, że pozwany miał zawartą umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ze sprawczynią zdarzenia, wskutek którego ucierpiała powódka, a sam wypadek zdarzył się w okresie objętym ochroną ubezpieczeniową. Jako że sprawczyni zdarzenia ubezpieczona była od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego, odpowiedzialność tego ostatniego wynika z art. 805 k.c. w zw. z art. 822 k.c.

Niewątpliwie na skutek przedmiotowego zdarzenia powódka doznała obrażeń w postaci wstrząśnienia mózgu, rany tłuczonej skóry okołoczaszkowej, złamania kłykcia przyśrodkowego kości piszczelowej prawej, stłuczenia kolana lewego, licznych otarć naskórka, krwiaka w tkankach miękkich zewnątrzczaszkowych na sklepieniu po stronie prawej oraz uszkodzenia dwóch zębów 11 i 31 w postaci odłamania szkliwa z odsłonięciem zębiny.

Mając na względzie, że sprawca zdarzenia ubezpieczony był z tytułu odpowiedzialności cywilnej u pozwanego ubezpieczyciela, zgodnie z art. 822 § 1 k.c. Sąd uwzględnił powództwo co do zasady, jednak nie w pełnej jego wysokości.

Zgodnie z art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Chodzi tu o krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości), cierpienia psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci np. zespечения, niemożności uprawiania działalności artystycznej, naukowej, wyłączenia z normalnego życia itp.). Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które wystąpią w przyszłości.

Odnośnie następstw kolizji drogowej, na skutek której powódka doznała wskazanych powyżej obrażeń, biegła z zakresu chirurgii szczękowej L. L. określiła, iż urazy doznane przez powódkę w konsekwencji zdarzenia spowodowały trwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 5%, tj. 3% w zakresie uszkodzeń powłok czaszki, zaś 2% w zakresie utraty częściowej korony zęba bez uszkodzenia miazgi. Biegły z zakresu traumatologii i narządu ruchu L. G. określił natomiast uszczerbek na zdrowiu powódki na 3%. Choć wartości przyjęte przez biegłych są w tej kwestii nieco odmienne to podnieść należy, iż w rzeczywistości wnioski obu opinii są dla powódki korzystne w podobnym stopniu. Podkreślenia wymaga bowiem, iż zdaniem Sądu wskazana odmiennność stanowisk obu biegłych nie umniejsza mocy dowodowej którejkolwiek z opinii i pomimo to obie opinie winny stanowić istotną wartość dla rozstrzygnięcia przedmiotowego powództwa. Należy bowiem podnieść, iż obaj biegli dokonali częściowo podobnego rozpoznania w zakresie przebytych przez powódkę urazów. Zważyć przy tym należy, iż fragmentaryczność ta nie wynika bynajmniej z odmiennych stanowisk biegłych, a wyłącznie z zakresu dziedzin, w jakich są specjalistami i zakreślonych im też dowodowych. Wobec powyższego – w celu określenia rzeczywistej krzywdy doznanej przez powódkę – zasadnym było zsumowanie procentowego uszczerbku wyliczonego przez każdego z biegłych i ustalenie go w wymiarze 8%. Jednocześnie jednak biegli wskazali, iż rokowania co do samopoczucia fizycznego powódki są pomyślne. Zdaniem biegłego okres leczenia powódki zakończył się i nie ma potrzeby jego kontynuacji. Nadmienić ponadto należy, iż wnioski biegłych pozostają częściowo w sprzeczności z twierdzeniami powódki w zakresie odnoszącym się do rozmiaru dolegliwości bólowych jak również stopniu ograniczenia powódki w życiu codziennym, będących skutkiem doznanych obrażeń. Po przeanalizowaniu dokumentacji medycznej powoda oraz mając wiedzę specjalistyczną w zakresie obrażeń adekwatnych, do tych jakie stanowiły konsekwencje zdarzenia z dnia 13 sierpnia 2013r. biegły L. G. ustalił, iż ból odczuwany przez powódkę w obrębie przyśrodkowego stawu kolanowego przybierał rozmiar znaczny jedynie przez okres około 3 tygodni od zdarzenia, zaś następnie ograniczył się do umiarkowanego do czasu artroskopowego

usunięcia jego ogniska. Ponadto z opinii wskazanych biegłych nie wynika, aby urazy fizyczne, będące skutkiem zdarzenia, mogły ograniczać powódkę w codziennym funkcjonowaniu w takim wymiarze, jak podnosiła to powódka.

W dalszej kolejności, odnosząc się do skutków wypadku natury psychicznej, podkreślić należy, iż bezspornie zdarzenie mogło wywołać u powódki silne wzburzenie, a także nadmiar negatywnych emocji, związanych z jego przebiegiem. Z opinii biegłego psychologa P. Z. (2) wynika ponadto, iż w konsekwencji zdarzenia powódka odczuwała wstyd i bezsilność w związku z defektami uzębienia oraz blizną. Powyższe z kolei wpłynęło na to, iż jej poczucie własnej wartości oraz samooceny zaczęło ulegać sukcesywnemu obniżeniu. Skutkiem powyższego powstałe w konsekwencji wypadku zaburzenia funkcjonowania o charakterze adaptacyjnym nabrały przewlekłego charakteru w postaci zaburzeń nerwicowych. Jednocześnie podkreślenia wymaga, iż biegły zważył na celowość dalszych konsultacji powódki w sferze psychologiczno – psychiatrycznej, wobec istnienia prawdopodobieństwa pogłębienia się w przyszłości wskazanych wyżej objawów adaptacyjnych.

Zważywszy zatem na charakter doznanych przez powódkę obrażeń, jak również ich rozmiar oraz rokowania na przyszłość wysokość żądania pozwu jest w ocenie Sądu nazbyt wysoka. W szczególności zważyć przy tym należy na zakończony już procesu leczenia urazów fizycznych powódki oraz na fakt, iż rokowania powódki na przyszłość co do jej kondycji psychicznej są wprawdzie przypuszczalne i prawdopodobne, jednakże nie nieuniknione. Wobec czego nie sposób jednoznacznie stwierdzić, a na pewno jeszcze nie w chwili wyrokowania w przedmiotowej sprawie, że konieczność dalszego leczenia w tym zakresie zaistnienie.

Podkreślenia wymaga, iż zadośćuczynienie z art. 445 k.c. ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Wysokość ta nie może być jednak nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach (tak SN w wyroku z dnia 26 lutego 1962 r., 4 CR 902/61, OSNCP 1963, nr 5, poz. 107; w wyroku z dnia 24 czerwca 1965 r., I PR 203/65, OSPiKA 1966, poz. 92; por. też wyrok z dnia 22 marca 1978 r., IV CR 79/78, Monitor Prawniczy - Zestawienie Tez (...) str. 469).

Zgodnie z przyjętą doktryną przyznanie poszkodowanemu zadośćuczynienia z art. 445 § 1 k.c. zależy od uznania Sądu. Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia obowiązuje zasada umiarkowania, wyrażająca się w uwzględnieniu wszystkich okoliczności oraz skutków doznanego kalectwa. Przy określeniu wysokości zadośćuczynienia należy mieć na uwadze, że jego celem jest wyłącznie złagodzenie doznanej przez poszkodowanych krzywdy.

Sąd mając na względzie całokształt ujawnionych okoliczności - w szczególności charakter urazów fizycznych i traumy psychicznej, doznanych przez powódkę, jej rokowania oraz brak konieczności dalszego leczenia w zakresie obrażeń fizycznych – uznał, iż powódce winno przysługiwać zadośćuczynienie wysokości 25.000 zł. Mając przy tym na względzie fakt, że pozwany - w ramach prowadzonego postępowania likwidacyjnego – przyznał i wypłacił jej zadośćuczynienie w kwocie 10.000 zł, do zasądzenia tytułem zadośćuczynienia pozostawała kwota 15.000 zł.

Dodatkowo w związku z wypadkiem powódka domagała się również zwrotu kosztów poniesionych w związku z leczeniem w ramach niepaństwowej służby zdrowia w łącznej kwocie 1.730 zł. Na koszty te składały się wydatki z tytułu: niezrefudowanej kwoty zakupu ortozy stawu kolanowego (120 zł), zabiegów laseroterapii, magnetoterapii, ultradźwięków, elektroterapii (400 zł), pantogramu w wysokości (60 zł), rezonansu magnetycznego w kwocie 550 zł, koszty prywatnej opinii ortopedycznej (150 zł) oraz rekonstrukcji uzębienia (450 zł).

W ocenie Sądu żądanie to jest zasadne w przeważającej jego części (art. 444 § 1 kc). Sąd podzielił w tej kwestii stanowisko wyrażone w uchwale Sądu Najwyższego sygn. akt III CZP 63/15 (zob. uchwała SN z 19 maja 2016 r., III CZP 63/15, LEX nr 2041106), zgodnie z którym „przepis art. 444 § 1 k.c. nie przesądza, w jakim systemie organizacyjno-prawnym może dojść do poddania się poszkodowanego czynnościom leczniczym lub rehabilitacyjnym. W orzecznictwie Sądu Najwyższego i piśmiennictwie wskazuje się, że rygorystyczne preferowanie systemu ubezpieczeń społecznych, oferującego bezpłatne usługi medyczne, z wielu powodów jest trudne do zaakceptowania. Poszkodowany nie może być pozbawiony możliwości korzystania z leczenia lub rehabilitacji, które mogłyby doprowadzić do odpowiedniego efektu restytucyjnego w zakresie jego stanu zdrowia, nawet jeżeli

realizowane świadczenia medyczne powodować mogą powstanie odpowiednich, zwiększonych kosztów. Należy pozostawić mu zatem możliwość wyboru systemu leczenia publicznego lub prywatnego, przynajmniej w takiej sytuacji, w której brak podstaw do przyjęcia istnienia pełnego wyboru alternatywnego z racji istotnego ograniczenia faktycznego dostępu do usługi medycznej oferowanej w ramach powszechnego systemu ubezpieczeń”. Niemniej jednak wskazania wymaga, iż z załączonego do akt rachunku za świadczone na rzecz powódki usługi stomatologiczne (k. 25) wynika, iż poza rekonstrukcją zębów powódce wykonano także piaskowanie szkliwa zębów, które to jest zabiegiem czysto estetycznym i niewymaganym w zakresie przywrócenia uzębienia do stanu przed wypadkiem. Wobec powyższego Sąd uznał za zasadne pomniejszenie dochodzonej przez powódkę należności z tytułu kosztów leczenia o kwotę 140 zł, odpowiadającą kosztom wskazanej usługi (1730 – 140 = 1590 zł).

Mając na uwadze wszystkie zaprezentowane rozważania, na podstawie wskazanych przepisów, zasądzono od pozwanego na rzecz powódki łączną kwotę 16.590 zł (tj. 15.000 zł + 1.590 zł) (pkt I wyroku).

O odsetkach orzeczono na zasadzie 817 § 1 kc w zw. z art. 481 § 1 i 2 k.c. jednakże nieco odmiennie od żądania pozwu. Od kwoty 15.890 zł obejmującej zawarte w pozwie żądanie w zakresie zadośćuczynienia oraz kosztów leczenia (za wyjątkiem prywatnej opinii lekarskiej (150 zł) i kosztów rezonansu magnetycznego (550 zł)) zasadnym było zasądzenie odsetek od dnia 17 marca 2014 r., jako dnia następnego po wydaniu przez pozwanego decyzji odmownej w zakresie dopłaty tytułem zadośćuczynienia (k. 34). Od kwoty 150 zł dochodzonej tytułem kosztów prywatnej opinii lekarskiej Sąd zasądził odsetki od dnia 30 stycznia 2015 r., tj. od daty doręczenia pozwanemu odpisu pozwu, zaś od kwoty 550 zł tytułem zwrotu kosztów wykonania rezonansu magnetycznego – od dnia wyrokowania – uwzględniając w tym zakresie żądanie powódki (pkt I wyroku).

Powództwo w pozostałym zakresie podlegało oddaleniu jako wygórowane (pkt II wyroku).

O kosztach procesu zaś orzeczono na podstawie art. 100 zd. 2 kpc, zaś o kosztach sądowych na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach w sprawach cywilnych (Dz. U. 2016.623 j.t.) w zw. z art. 83 ust. 2 te same ustawy i art. 98 kpc, obciążając pozwanego całością kosztów procesu, mając na względzie to, iż powódka uległa jedynie w nieznacznym stopniu swojemu żądaniu, a zasądzona ostatecznie kwota zadośćuczynienia zależała od oceny Sądu. Szczegółowe wyliczenie kosztów – w oparciu o przepis art. 108 § 1 kpc – pozostawiono referendarzowi sądowemu (pkt III wyroku).

Z tych wszystkich powodów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

/-/ SSR Paweł Juszczyżyn